

ubetinget, at der vil være fuld Grund til at tage saadanne Ønsker i fuldt velvillig og imødekommende Betragtning.

Medens jeg er ved Spørgsmaalet om Dommerne, ønsker jeg at udtale nogle Ord i Anledning af de Bemærkninger, der fremkom fra det ærede Medlem for Stubbe-købing (N. J. Larsen). Jeg ser, det ærede Medlem nærme sig med ilsomme Fjed, og jeg glæder mig over at faa Lejlighed til i hans Paahør at forklare ham, hvorledes denne Sag forholder sig. Jeg vilde saa hjertelig gerne kunne give det ærede Medlem Ret i hans Udtalelser, men desværre er det mig ikke muligt paa dette Punkt at imødekomme mit Hjertes Trang. Jeg udtalte, da jeg første Gang havde Ordet i denne Sag — det staaer Sp. 1272 —: „Saa vidt jeg har kunnet se, har Forholdet været det lige fra Grundlovens Givelse i 1849 — muligvis med enkelte Undtagelser — at Dommerne, naar de efter det fyldte 65de Aar ere gaaet af, ere gaaet af med fuld Gage som Pension“. Denne Udtalelse maa jeg fastholde som værende i fuld Overensstemmelse med de virkelige Forhold. Det ærede Medlem hævdede, at i hvert Fald kunde der ikke være Spørgsmaal om at give Dommere, der gik af efter det 65de Aar, højere Pension end 6,000 Kr., Maksimum efter Pensionsloven. Jeg ved ikke rigtig, om det ærede Medlem denne Gang — han har jo ved tidligere Lejligheder, ogsaa medens jeg havde den Ære at sidde sammen med ham i Finansudvalget, været inde paa hele dette Spørgsmaal — indskrænker sig til Paastanden om, at kun, naar Gagen er over 6,000 Kr., maa der ikke gives fuld Gage, medens der vel maa gives fuld Gage, hvis den er under 6,000 Kroner. Men hvilken af disse Paastande end det ærede Medlem maatte hævde, saa ere de begge urigtige med Hensyn til den Praksis, der har været fulgt, lige siden Grundloven blev given, og urigtige over for Grundlovens Indhold, baade i sig selv og saaledes som det er forudsat under Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling. Paa den grundlovgivende Rigsforsamling var Forholdet det, at der var foreslaaet en Bestemmelse, der svarer til den, som nu findes i vor Grundlov, alene med den Afbigelse, at Regeringens Ret til at afskedige en Dommer først skulde indtræde med Dommerens fyldte 70de Aar. Det udtales da derom i Grundlovsudvalgets Betænkning, der findes aftrykt i Beretningen om Forhandlingerne paa Rigsdagen i 1849, Spalte 1530: „For saa vidt Udkastet endelig har bestemt, at den Dommer, der

har fyldt sit 70de Aar, kan afskediges, dog uden Tab af Indtægter, da bifalder man vel ganske den til Grund liggende Tanke; men Udvalgets Flerhed (8 Stemmer, hvoriblandt Formanden) har troet, at denne Ret gerne kunde indrømmes Regeringen, saa snart Dommeren havde fyldt sit 65de Aar. *Uden Dommerens eget Ønske* vilde Regeringen vistnok ikke benytte denne Ret, medmindre Dommerens Svaghed var saa almindelig erkendt, at ingen med Føje kunde mistænke Regeringen for nogen Tilbøjelighed til at have andre Hensyn end Retsplejens Tarv for Øje.“ — Udvalgets Mindretal udtaler sig ikke uenigt i disse Betragtninger, men mener blot, at Dommerne bør sikres mod Afskedigelse af Regeringen, lige til de ere fyldte 70 Aar. Det er altsaa Forudsætningen for denne Grundlovsbestemmelse, at ikke blot i det Tilfælde, hvor Regeringen afskediger en 65-aarig Dommer mod hans Ønske, skal han have fuld Gage som Pension, men at han ogsaa skal have det i det Tilfælde, hvor Regeringens Ønske om at afskedige ham falder sammen med hans eget Ønske om at træde tilbage. Denne Betænkning er underskrevet af de 16 Medlemmer af Grundlovsudvalget, de Mænd, som vi i daglig Tale jo pleje at kalde for Grundlovens Fædre, og jeg tror, man har gjort vel i i den Tid, der er gaaet, at rette sig efter den Forstaaelse, som disse have lagt ind i den paagældende Grundlovsbestemmelse, og som jo ogsaa maa siges at stemme overens med dennes Indhold.

Det ærede Medlem, som i og for sig ikke rettede nogen Anke mod disse Udtalelser fra min Side, der faldt ved Finanslovens første Behandling, vilde dog gøre gældende, at det var urigtigt, naar jeg sagde, at denne Praksis havde været fulgt lige siden 1849. Jeg sagde udtrykkelig: med enkelte Undtagelser. Det ærede Medlem vil gøre gældende, at indtil afdøde Klein blev Justitsminister, havde der været fulgt en anden Praksis, hvilket navnlig blandt andet havde manifesteret sig, den Gang Justitiarius Rottbøll gik af, idet denne kun fik 6,000 Kr. i Pension, men at saa afdøde Justitsminister Klein, da han tiltraadte Justitsministeriet, havde indført den Praksis, som siden den Tid har været gældende, hvorefter Dommere i kollegiale Retter, der gaa af, som Regel gaa af med deres fulde Gage som Pension. Det ærede Medlem har ikke Ret i denne Fremstilling. Det forholder sig ikke saaledes. Det ærede Medlem har Ret i, at Justitiarius Rottbøll gik af med en Pension paa 6,000 Kr.,